

Az én Avonlea-m

írta Laczáné Tatai Orsolya

„Örökre megmaradnak a gyermekkor emlékei... tudom, hogy ifjúságunkat sosem hagyjuk el, mindig magunkban hordjuk a szívünk mélyén.” (Memento mori)

Végre nyár van. A nagy bőröndök, szendvicsek, innivaló, minden készen áll az indulásra. Tudtuk, hányas vágányról fog indulni a vonat, szaladtunk lefelé a peronhoz a lépcsőn bukdácsolva a csomagjaink súlya alatt. Szuszogva, lihegve huppantunk le a kabinba, és már hallottuk is a sípszót: az utazás elkezdődik.

Előkerült a reggeli, a könyvek és füzetek, ceruzák a hátizsákból. A városból kiérve az ablakhoz tapadva bámultuk a tájat, számoltuk az állatokat, amelyek a vonat zajától riadtak meg. Mikor a folyóhoz értünk, a vonat lassított, szinte lépésben haladtunk át a nagy víz felett. Néztük, ahogy a napsugár szikrázott, csillogott a víz tetején, egy különös szépséget adva a folyónak. Ez egyet jelentett: a Sebes-Köröst elhagyva nemsoká megérkezünk. Már látszott a kis őrbódé, ahol Nagyapa is szolgálatban volt vasutas korában. Izgatottan toporogtunk a táskákkal az ajtónál. Lassított a vonat, láttuk a feliratot: Vésztő. Megérkeztünk.

Ott vártak bennünket a rég nem látott rokonok, a nagybácsi, nagynéni és unokatestvérek. Ölelkezés, köszöntés után felpakoltuk a csomagjainkat a kocsira, és indultunk a nagyszülőkhöz; Papa és Mama már készültek a fogadásunkra. Az együtt eltöltött vacsora mindig meghitt hangulatban telt, hálával köszöntük meg a viszontlátás örömét, lehetőségét. A városból kiszakadni a csendes, nyugodt vidék hangulatába a legjobb érzés, amelyre egész évben vártam.

Másnap hajnalban még az éjszaka csendje uralta a házat, csak egy halk mocorgás hallatszott. Éberem aludtam, ezért rögtön felfigyeltem a hangra; Papa felkelt, készülődött a reggeli teendőkhöz.

– Jó reggelt, Nagyapa!

– Jó reggelt, Orsikám! Korán van még, aludj vissza egy kicsit!

– Nem, én szeretnék veled menni, azonnal elkészülök én is.

Egy pillanat alatt felkapkodtam ruháimat, a gumicsizmát, szaladtam ki Papa után az udvarra. Ő már kikészítette a kaszát, a kiskocsit a villával. Ballagtunk ki a rétre, még hűvös volt a reggel, a lábszáramat a nedves fűszálak simogatták, a jó friss levegőn elszállt az álmoság érzése a szememből. Mint a kés a vaját, úgy vitte a kasza a fűvet. Papa tanított, hogyan szedjem a villával a levágott rendet úgy, hogy ne hulljon le a kocsiról, és minden felférjen. Máskor kint hagytuk a fűvet száradni, olyankor hatalmas szénarakás állt a kocsi tetején. Nagyapa vezényelt:

– Orsikám, állj a kocsi mögé, átdobom a kötelet, fogd meg a végét, lekötözzük a nagy rakást, le ne boruljon.

A villát a széna elejébe szúrta, majd megkérdezte:

– Na, kislányom, akarsz-e felülni olyan magasra?

– Nagyon szeretnék, de hogyan üljek fel oda?

Már meg is ragadott Nagyapa, egy nagy lendülettel meglódított, és fent is voltam a szénában. Nagyapa olyan erős és nagytermetű volt, mindig biztonságban tudtam magam mellette. Egyszer azt mondta, még egy oroszlánt is szét tudna tépni, így sosem féltem. Ahogy a kapuhoz értünk, belefeküdtem a szénába és bámultam a kék eget. Lerakodva megetettük a jószágokat, takarmányt és vizet hordtunk nekik. Nagyon hálásak voltak a fáradozásunkért, cserébe tojást és friss tejet kaptunk tőlük. Egész napra kitarzott a házimunka, de azért játszásra és mókára is volt idő. Nagyszüleim és nagybátyám háza egy utcányi távolság, ha valami kellett, csak átszaladtunk egyik házból a másikba. Leginkább mégis azt szerettem, mikor tanulhattam valamit a nagyszüleimtől.

Ez csak egy epizód az emlékeim közül, amelyet nagyszüleimnél, Vésztőn éltem meg. Felnőtt fejjel visszagondolva a nyári emlékeimre, rájövök, hogy ugyanolyan idilli, meghitt és családi

környezetben tölthettem el gyermekkorom nyarait, mint amilyenben Lucy Maud Montgomery íróő által bemutatott King család élt. Még ha akkor nem is tűnt kellemesnek a nyaralás minden napja, igenis az volt. A King családnak is olykor meg kellett küzdenie terhekkal, mégis az összetartás és szeretet feledtette a megpróbáltatások nehézségeit. Sok mindent tanultam meg ez idő alatt, ami nagy segítség számomra a felnőtt életben is, és sokszor visszavágyom a vidék szépségeihez a városi élet nagy forgatagából. Megnyugodni, elcsendesülni, feltöltődni, gyönyörkődni a természet szépségében. Nem tölthetem annyi időt gyermekként a nagyszüleimnél, mint amennyit szerettem volna, viszont ezek a kedves emlékek annál értékesebbek. Most az irodában űlve gondolatban sokszor végigszaladok a nagy réten, átélve a szabadság érzését, s arra vágyom, bár ott lehetnék náluk – vagy akár a szigeten –, mely a tisztaságot, szépséget, biztonságot s egyszerűséget adja át lakóinak.

Sara is belecsőppent a nagyvárosi életből a vidéki élet egyszerűségébe, s tanították, fedték az eddig távol lévő rokonok, mégis szeretettel vették körül és fogadták be a családba, habár eleinte nem ment olyan egyszerűen a kislány beilleszkedése. Rá kellett jőnnie, hogy kénytelen beállni a sorba, kivenni a részét a munkából, de olyan élményekkel gazdagodott, amelyek elkísérték őt a későbbi útjain. Olyan értékeket kapott Hetty néni tanítása által, amelyek a legjobb útravalóul szolgáltak, és szolgálnak ma is bárki számára: tisztelet, szeretet, erkölcs, a tanulás és ismeretszerzés fontossága, amelyek régimódinak és elavultnak tőnnek a mai világban, mégis ezek teszik egy ember életét nemesebbé, értékesebbé.

„Bárhová kerülnek is Avonlea fiataljai, elkísérik őket az emlékek, az embereké, a tájé és a tengeré. Ezeket a képeket sosem felejtik el, örökké megőrzik a szívükben. ...Járjanak akármilyen messze, álljanak mesés nagy kalandok előtt, biztosak lehetnek benne, hogy van hová hazamenniük – a legszebb helyre a világon, Avonlea városába.” (Szívünknek kedves)